

”בכירים מספרים”

אל”ם ניצן רפאלי

פרטי הקצינה המתעדת: מעיין לייזרוביץ', סרן

שנת פרישה: 1983, לאחר 30 שנות שירות.

אל"מ ניצן רפאלי פרש בשנת 1983 לאחר 30 שנות שירות פעיל, מרביתן במערך השדה. לאחר שנתיים מתאריך פרישתו, עמד בראש צוות קציני סדיר ומילואים בפרויקט של "חיל חימוש בשדה הקרב העתידי" למשך שנה.

לאחר מכן, היה שותף להקמת חברה בתחום הכנת העורף למצבי חירום. החברה פעלה בעורף ובמדינה בדרום מזרח אסיה. כפועל יוצא מכך, בשל הזמן שהשקיע בחברה, לא הצליח לשמור על קשר רציף עם הצבא, ולמעשה לאחר השתתפותו בפרויקט לא עסק כלל בעשייה הצבאית.

ניצן, יליד שנת 1936, דור חמישי בישראל, גדל וחונך בכפר גנים, הסמוך לפתח תקווה (כיום חלק ממנה). במלחמת השחרור, ניצן אז בן 12 ומתגורר בכפר גנים מוקף במשפחתו, נדרש, הוא ובני משפחתו, לסייע בצוותי שמירה, בניקיונות נשק וכו'.

ניצן, עוד בהיותו ילד חלם להיות טייס, בגיל 16 שימש כמדריך גדנ"ע אוויר בתל נוף לחניכים בני 14. בבדיקות הרפואיות לגיוסו לצה"ל נמצא כלא מתאים למסלול הטיס. לאור היותו בוגר בי"ס טכני מגמת מסגרות, התגייס לצה"ל בשנת 1953 **כמסגר בסדנא של** חטיבת גבעתי, בבית נבאלה.

כיום מתבצע בחיל החימוש גיוס נתח משמעותי ע"ב בוגרי בי"ס טכני והמכללה הטכנולוגית של חיל החימוש, ניצן היה **במחזורים הראשונים** שמהם נלקח נתח בוגרי מקצועי לגיוס ישיר לחיל.

ניצן יצא לקורס קצינים בפרדס חנה, הקורס האחרון שנתן דרגות קצונה מיד לאחר הכשרת הקצין, בדומה ללוחמים, כלומר: ללא השלמה חילית. ניצן באחד מתרגילי הערב המסכמים שבוצעו בקורס נפצע בברכו, פציעה אשר גרמה לקריעת הרצועה, גבס 3 חודשים ולמעשה חזרתו של ניצן למסלול הקצונה רק לאחר כחצי שנה. עם חזרתו של ניצן למסלול הקצונה, על מנת לסיימו ניתנה **החלטה על ביצוע השלמה חילית**. החיל בזמנו לא היה ערוך לביצוע ההשלמה, ובמקום זאת נשלחו הקצינים למעין סבב של שנה בקרב יחידות החיל במטרה להכירם. דבר זה עיכב את קבלת דרגות הקצונה בשנה.

לאחר סיום קורס קצינים, ביצע ניצן בתפקידו הראשון כקצין בחיל חימוש- **קצין בצוות אימונים חיילים**. בשנת 1956, כאשר צה"ל העריך את המלחמה האפשרית בסיני, החלו דיבורים על ביצוע קרבות ניידים והקמת אוגדות. עד אותה העת, הכוח העיקרי היה החטיבה, כאשר לכל חטיבה סדירה הייתה סדנא. לאור דיבורים אלו החל הצורך בהקמת סדנאות ניידות. מטרת הצוות שהוקם הייתה הכנת הסדנאות ככוחות ניידים ומתמרנים. צוות האימונים שבראשו עמד רס"ן דוד שכנר, לימים אל"מ דוד שכנר ז"ל, ביצעו במשך כשנה אימונים של פלוגות מילואים- פלוגות סדנא ופלוגות תחמושת. האימונים כללו אימוני שדאות ופעילויות בשטחים עוינים, כולל תנועה בשיירות והגנה על חניונים. פלוגות הסדנא ביצעו את האימונים בשטחים הפתוחים בשדה בוקר ופלוגות התחמושת ביצעו את האימונים באזור ההררי של בית גוברין.

מלחמת קדש החלה באוקטובר 1956, בזמן המלחמה הגיעו לארץ הגררים הצרפתיים- וורד דה לה פרנס. ניצן **קיבל פיקוד על כוח** של 3 גררים, אשר ביצעו להם במש"א התאמה לצרכי הצבא. תפקיד הכוח, כאשר החלה המלחמה להתגלגל לעבר סיני, היה לשמור על צירים פתוחים ופנויים.

עם ההחלטה להתקדם לכיוון סיני בוצע כיבוש רצועת עזה. בשלב זה קיבל ניצן **פיקוד על סדנת עזה**, סדנא צבאית מצרית ומיקומה היה מאחורי בניין המשטרה בעיר עזה. שלושה חודשים פיקד ניצן על הסדנא, אשר בתוכה עבדו אנשי מילואים יחד עם פועלים מצריים.

בתום שלושת החודשים, קיבל ניצן מינוי לתפקיד **סגן מפקד סדנת באר שבע**, תחת פיקודו של מפקד הסדנא דאז מאיר ניצן. ניצן ביצע את תפקיד זה עד סוף 1958.

התפקיד השלישי שביצע ניצן במערך השדה, היה **מפקד סדנת ירושלים**. ניצן מספר כי תקופה זו הייתה מעניינת מאוד ומאתגרת. ניצן ביצע את התפקיד בין השנים 1958-60. תקופה זו התאפיינה

באירועים חריגים ובמושגים מגוונים, כגון: ה"קו העירוני"- קו הגבול עם העיר העתיקה בירושלים, ביצוע תנועה עם כלי רכב אזרחיים, ביצוע נסיעות בשיירות להר הצופים בירושלים, באמצעות ה"אוטובוס הגדול" וה"אוטובוס הקטן". כלל הכלים אוחסנו וטופלו בסדנת ירושלים, סדנת נשק ורכב. תכולת האוטובוסים שהייתה עולה להר הצופים הייתה ברמת שיתוף סוד גבוהה, באותה העת היה מותר לעלות להר רק שוטרים ותושבים ללא אנשי צבא. צה"ל ניצל את השיירות וראה בהם הזדמנות לעלות להר הצופים תחמושת וציוד לחימה, כמובן שאנשי צבא עלו גם כן, מחופשים לאנשי שיטור. כ"קצין צעיר", ניצן מעיד על עצמו, כי מדי פעם עלה להר הצופים בשיירות ובעיניו זו הייתה תקופה מדהימה.

התפקיד הרביעי היה תפקיד ראשון של ניצן מחוץ למערך השדה, ניצן התמנה **לקצין במדור ההדרכה של חיל חימוש**. כחלק מתפקידו לקח חלק פעיל בהקמת צוות **המקשר בין בתי הספר הטכניים לבין חיל החימוש- הנחת יסודות הקד"צ**. למעשה הוקם גוף קטן שיצר קשר מ"דן ועד אילת" עם בתי ספר הטכניים. ניצן בעצמו עבר בבתי הספר במטרה לקדם את הקשר, תוך שכנוע מנהלים להכניס את הפרויקט לבית ספרם, ולקדם את מסלולי המכונאות והחשמלאות. הצוות בנה תורה שלמה בתחום. בתי הספר שלקחו חלק בפעילות קיבלו תרומות מצה"ל של מכלולים וחלקי חילוף לטובת הלימוד המקצועי, והחלו להיבנות בצה"ל ערכות תואמות למקצוע לכלל בתי הספר בשילוב עם משרד הביטחון. ניצן ציין כי תפקיד זה הרגיש מבחינתו מעין סגירת מעגל, לאור העובדה שהוא עצמו בוגר בית ספר טכני, ושילובו בצוות ההקמה זה היה מבחינתו ומבחינת בית הספר שלו התרגשות גדולה.

במקביל לתפקיד במדור ההדרכה, שימש ניצן **קצין חימוש חטיבת צנחנים במילואים במינוי משנה**. לאחר שחרורם של שני גדודי הצנחנים הסדירים הראשונים, הוחלט על הקמת חטיבת צנחנים במילואים- נקרא כוח צוות ב'. ניצן שימש קצין החימוש בעת בניית החטיבה, והשתתף כקצין החימוש החטיבתי באימון ההקמה ומדי פעם באימונים השוטפים.

לאחר סיום שלוש השנים במדור הדרכה, חזר ניצן למערך השדה. מח"ט חטיבת הצנחנים דאז יצחק "חקה" חופי ביקש למנות את ניצן **לקצין החימוש בחטיבת צנחנים, עוצבת שפיפון**, וזאת כהמשך לתפקודו כקצין במינוי משנה. ניצן ביצע את תפקיד קצין החימוש בחטיבה, תחת פיקודו של "חקה" ולאחר מכן המשיך תחת פיקודו של רפאל "רפול" איתן, לימים רב אלוף רפאל איתן. כקצין חימוש חטיבה קיבל את דרגת הרס"ן (דבר שלא היה מקובל עד אז). האתגר בתפקיד אז נבע מכך שלא הייתה יכולת שליטה כפי שיש היום. תחת קח"ש החטיבה היה עוזר קצין חימוש חטיבתי ובכלל גדוד היה מעין "חוליה טכנית בתחום הרכב והנשק ללא קח"ש גדודי.

ראש צוות חוף נחיתה- תרגילי צליחה "אורן" ו"סלמנדרה" של חטיבת הצנחנים:
ניצן, בתפקידו כקצין חימוש **עוצבת שפיפון**, השתתף בשני תרגילי הנחיתה מהים- "אורן" ו"סלמנדרה". ניצן לקח חלק פעיל בשני התרגילים, ושימש כקצין חימוש ראש חוף וניתח משמעויות בפן החימוש, כחלק מניסוי וטעייה בנו תורה שלמה למתן אחזקה של צוות חוף. בניית התורה כללה החלטות שונות, כגון: כמות אנשים לכל מקצוע, איזה בעלי מקצוע נדרשים, איזה כלי עבודה מתאימים לפעילות שכזו?, איזה חלקי חילוף? איך לפזר אותם בחוף? בעת נחיתה רכב מהים- במה מטפלים ובמה לא? ועוד שאלות מקצועיות רבות שעל רובן התקבלה התשובה מהמתרחש בפועל.

בתום תפקיד ליבה זה, יצא ניצן **ללימודי פו"ם**, לימודים אלו החלו בשנת 1966, אך ניצן לא הספיק לסיימם. חודש וחצי לפני סיום הלימודים, נדרש ע"י מפקד פו"ם, דאז האלוף מוטה גור, לשמש כקצין חימוש במלחמת ששת הימים.

מוטה גור, ששימש בתקופה זו כמפקד חטיבה **עוצבת חוד החנית** במינוי משנה, והכיר את ניצן עוד מתפקידו הקודם בחטיבה **עוצבת שפיפון**, ביקש מניצן להתלוות אליו למלחמה כקצין חימוש חטיבתי, וזאת למרות שבחטיבה היה קצין חימוש נוסף במינוי משנה. מוטה גור ביקש זאת לאור ניסיונו האישי של ניצן בחטיבה **עוצבת שפיפון** ותרגילי הנחיתה מהים.

חטיבה **עוצבת חוד החנית**, בהיערכות למלחמת ששת הימים הייתה עתידה לצנוח ולנחות מהים באזור אל עריש, בשל משימה זו ראה מוטה גור חשיבות רבה בשיתוף ניצן בלחמה. למרות התכנון המקדים והמפורט, בוטלה הפעולה לאור מידע מודיעיני כי תוגברו הכוחות המצריים באזור. יום לאחר ביטול התוכנית, קיבלה חטיבת הצנחנים פקודה למעבר לכיוון ירושלים וסיוע לכוחות הלוחמים. במהלך הלחימה נפצע ניצן, וסיפורי הגבורה הרבים מהמלחמה מתוארים במפורט בספרו של האלוף מוטה גור "הר הבית בידינו!".

קטע מספרו של האלוף מוטה גור, "הר הבית בידינו!" - קרבות הצנחנים בירושלים במלחמת ששת הימים - סיפור פציעתו של קצין החימוש אל"מ במיל" ניצן רפאלי:

"...קוטיק וניצן ביקשו להצטרף. האפסנאות עשתה את שלה בעורף ורצתה לנוע קדימה, אל מקום ניהול הקרב... מה עושים? נוסעים! הגיעו לשנלר. חצר עזובה. אין איש המסוגל להשיב להם תשובה. מחליטים לחזור לבית הכרם ולברר. מרוגזים יצאו מפתח הבסיס והגבירו מהירות. אולם אך פנו אל רחוב גאולה, "טיפסו" על פגז טועה אשר התפוצץ על הכביש, בין הגלגלים. פניו של ניצן כוסו רסיסים. הג'יפ נעצר. קוטיק מציץ בפניו של ניצן. עינו הימנית נפגעה. חובשים אותה מהר. "איך אתה מרגיש? יכול ללכת?" .. "כן- יהיה בסדר!"- משיב ניצן בקולו העבה והשלי. בחשכת הלילה הירושלמי פוסעים עתה השניים, תומכים זה בזה, לחפש את יחידתם. מעבר לפינה מגיח אמבולנס, עם פנסים מאופלים. מסמנים לו לעצור. הוא בקושי מבחין בהם. לבסוף בולם. השניים בפנים; מטפלים בניצן. מסתכלים בשעון: השעה כבר כמעט אחת אחר חצות. רוגזים ומקללים. מגיעים לבית הכרם ומנסים להתקשר עם החטיבה..."

המלחמה הולידה את אחד התפקידים המעניינים ביותר שנתקל ניצן במהלך הקריירה הצבאית שלו, התפקיד השביעי אותו ניצן מילא היה **קצין חימוש יחידת שלל בסיני**. יחידת פינוי השלל הגדולה ביותר שהוקמה בתקופת המלחמה, ובראשה עמד תא"ל שלמה ענבר. הגרעין הסדיר של היחידה עמד על אנשי קבע והשאר, מאות אנשים, היו אנשי מילואים שהתחלפו. ניצן אז בדרגת רס"ן, שימש כקצין החימוש של היחידה בג'בל ליבני, בשנים 1967-1968 והוא היה אחראי על פינוי הטנקים, התותחים וכלי הרכב. ניצן מעיד כי היחידה מיפתה את כל סיני, בסיוע מסוקי חיל האוויר, על ידי חלוקת המפה למשבצות שסימנו גזרות חיפוש וכל בוקר היו יוצאים צוותים, על פי המשימות שנקבעו, לאיתור השלל ולהכנת תוכניות לפינויו. כל טנק או כלי רכב אחר שאותר נרשם במפה וקיבל מספר. מפה זו היוותה מאוחר יותר, בסיס למחקר היפגעות טנקים שבוצע בצה"ל. אנשי היחידה עצמם השתמשו לצורך פעילותם בכלי רכב שלל כמו משאיות, צמ"ה, טרקטורים וטנקים, אותם הצליחו להשמיש בכוחות עצמם. כלי הרכב והטנקים הפגועים פונו למש"א לטובת תיקון והפיכתם לשמישים לצבא, ויותר מאוחר למכירה. ניצן, יחד עם אנשי היחידה יחד, פתחו מעין בית מעצר לאסירים מצריים, בית המעצר שימש כמעין פנצ'ריה שהשמישה מאות אלפי צמיגים ויצרו סבב טכני של גלגלים. היחידה נלחמה במעשי הביזה של הבדואים. הבדואים באותה עת ניסו לגנוב צמיגים, מצברים ושעונים. בהגעה לכלי גילה הצוות כי הכלי ללא גלגלים, הם התחילו חפירה מסביב לכלי והבינו כי הבדואים החביאו אותם בחול.

אירוע חילוץ ציוד שלל סמוך לתעלה- אירוע חילוץ שבראשו עמד רס"ן ניצן רפאלי:

חילוצם של טנקים חדשים, ששקעו בביצות ליד התעלה בציר קנטרה, ממש ליד המים. הטנקים היו שקועים בבוצ עד הצריח ועם הזמן התקשתה האדמה סביבם ולא ניתן היה לחלצם. מתי פלד, ראש אג"א באותה העת, פנה לחברה אזרחית שתסייע בחילוצם, אך זו דרשה כסף רב עבור העבודה. ניצן הציע לנסות ולחלץ את הטנקים בכוחות עצמיים. במבצע משותף עם קורס חילוץ של בית הספר לחימוש, בה"ד 20, בסיוע רכבים וציוד חילוץ, הגיעו לתעלה שם עבדו במשך כשבוע ימים, מול מוצב מצרי, ותוך חשש מצליפות, אך הצליחו להוציא את כל הטנקים.

בשנת 1968, לאחר המלחמה וסיום תהליך איסוף השלל, התקדם ניצן לתפקיד **סגן מפקד יחש"ם**, תחת פיקודו של מפקד היחש"ם דאז סא"ל נאמן אריה. ניצן מתאר את התקופה כתקופה מעניינת ומאתגרת, לאור התחממות הקו בבקעת הירדן בשנים אלו, סיורים והיתקלויות רבות. לאחר כשנה קיבל ניצן את **הפיקוד על היחידה** למשך שנתיים. היחש"ם באותה תקופה, היה רחב ומפוזר, חלש על היקפי שטח רבים. היחש"ם כלל 7 סדנאות- בית ליד, יאזור, צריפין, בילו, ירושלים, ג'יפליט ויריחו, למעלה מ-2000 איש. האתגר מלבד הפיזור הרחב, והעימות עם האויב, היה גם מתן אחזקה לסוגי אמל"ח מגוונים: אחזקת רק"מ, רכב ב', נשק ומכשירים אופטיים.

שלושה מאפיינים ייחודיים במהלך התפקיד כמפקד יחש"ם:

1. **"קו הבקעה"**- קו גבול מים המלח ועד הגבול הדרומי של פיקוד צפון, הכולל עשרות מוצבים חיים עם פעילות קבועה, מתן אחזקה לכוחות הלוחמים בקו- "כשירות עד בית הלקוח", שליחת צוותי עבודה לגדר, ומתן מענה אחזקתי למערכות אופטיות.
2. המעבר לעבודה בצורה ה"ליין"- עיצוב הסדנא לטיפול בשיטת המש"א, שיטת ה"ליין" איפשרה יעול וקיצור תהליכי עבודה.
3. מעבר מרישום ידני **לרישום ממוחשב של מחסני החלפים מול מצל"ח**- "מלחמת השינויים" בקרב אחראי ניהול מלאי ותיקים.

מיד לאחר מכן, בשנים 1971-73 התמנה ניצן לתפקיד **מפקד חימוש פיקוד מרכז**. המשך עשייה באזור המרכז, ובעיקר המשך פעילות באזור הבקעה היוו את האתגר המרכזי בעשייה. העבודה מול מפקד הפיקוד, דאז האלוף רחבעם "גנדי" זאבי, הייתה אתגר מעניין כשלעצמו. ניצן ביצע את התפקיד במשך שנתיים, "שנתיים מעלפות" בעיני ניצן, ביצוע סדר פנים ארגוני בחימוש פיקוד.

התפקיד הסתיים לאור קידום ניצן לתפקיד **עוזר קצין חימוש ראשי לארגון**. תא"ל חיים דומי, קחש"ר, ביקש מניצן להגיע לשמש לו כעוזר קחש"ר לארגון, וזאת לאור התפטרותו של אליהו ברק שמונה מספר חודשים לפניו לתפקיד. ניצן, שראה בתפקיד זה קידום, הסכים במייד. תקופת התפקיד הייתה המעניינת ביותר, וזאת לאור העובדה כי ניצן מתמנה לתפקיד בינואר 1973, ולאחר מכן פרצה מלחמת יום כיפור. במלחמה זאת תורגל לראשונה כי עוזר קחש"ר לארגון משמש כנציג קחש"ר בבור הלוגיסטי, וכך מצא את עצמו ניצן במחצית הראשונה של הלחימה בבור אג"א, ולעיתים בבור המטכ"לי. תקופה מעניינת ביותר שלסיכומה הוציא ניצן חוברת המסכמת את כלל הפעילויות הארגוניות שבוצעו בחיל בכלל החתכים בין השנים 1973-76.

בתום התפקיד, ניצן נלחם על שמגיע לו ויצא **ללימודי תואר ראשון באוניברסיטה בבר אילן**, והוא כבר בדרגת אל"מ. היציאה לאוניברסיטה, לא הייתה במסלול החלק, וזאת לאור העובדה כי מהיותו סרן הובטח לניצן יציאה ללימודים, אך בשל האירועים והסיפורים המופיעים מעלה לא היה ניתן לממש את הבטחה זו עד כה. ניצן לא ראה את עצמו ממשיך בצבא לתפקיד נוסף ללא יציאה ללימודים. לאור היותו בוגר בגיליו, וללא בגרות, הרי הינו בוגר ב"ס טכני מקצועי, התקבל לבר אילן כתלמיד "שלא מן המניין" ונכנס לתקופת ניסיון של שנה. ניצן צלח בהצלחה יתרה את השנה וסיים תואר ראשון בכלכלה ומנהל עסקים.

בסוף תקופת הלימודים, הרמטכ"ל מוטה גור, ביקש מניצן להיות **סגן קחש"ר**, תפקיד שלא היה קיים עד אז. הרמטכ"ל ציין בפניו כי התקן יפתח וכי ניתן לראות כי יש צורך לסגן לקחש"ר. וכך לראשונה בתולדות חיל חימוש, שימש ניצן רפאלי כסגן קחש"ר בין השנים 1978-1980.

לפני שחרורו של ניצן, ביצע תפקיד נוסף **כנספח צבאי**. במשלחת משרד הביטחון בדרום אפריקה. ניצן מתאר תקופה זו כמלמדת ביותר. ראש המשלחת היה תא"ל יענקלה שטרן. לראש המשלחת היו שני עוזרים: הנספח הצבאי, ניצן, ואזרח מטעם משרד הביטחון. במשך שנתיים ניצן חווה את התפקיד כאשר הוא מרחיב אופקים בכל הקשור ליחסים בינלאומיים, דבר אשר סייע לו רבות בחברה הפרטית אותה פתח עם שחרורו מן השירות הצבאי, יחד עם יענקלה שטרן.

ניצן כיום, בן 78, פנסיונר צה"ל. אבא לשתי בנות ובן וסבא לתשעה נכדים. אחרי תקופה של 30 שנה בצבא, הוא לא מצטער על אף תפקיד שביצע, ויותר מזה לא היה מוכן לוותר אפילו לא על אחד מהם. ניצן מעיד כי מכל תפקיד למד עוד, ולמעשה כל אחד מהתפקידים פיתח אותו וגרם לקידומו. ניצן ציין כי במהלך התקדמותו הצבאית הוא מרגיש פספוס בשני פנים: בפן האישי גידול ילדיו ובניית התא המשפחתי, ניצן מעיד על עצמו כאיש קריירה, ועם קריירה כפי שהוא עשה בצבא יש קושי לשלב בין השניים. בפן המקצועי, הוא מעולם לא ביצע תפקיד בחיל השריון, למעשה הוא מרגיש כי למרות שעבר את כל המסלול החילי יש לו פער בידע ובהיכרות בתחום זה. במהלך השירות ניצן ניסה למצוא איזון בין תפקידי המטה לתפקידי הפיקוד, וראה, ועדיין רואה, בטיפול באנשים כערך עליון. ניצן בכל אחד מתפקידיו למד כי מההקשבה לחיילים ולמפקדים הזוטרים לומדים את התמונה האמיתית המשקפת את המציאות בצורה הטובה ביותר.

כאשר נשאל ניצן על ידי על תרומת חיל חימוש לביטחון המדינה, ענה ניצן, במהירות יש לומר, כי חיל החימוש הוא אחד ממכפילי הכוח הכי גדולים שהיו למדינה בכל ההיסטוריה. הוא ציין לחיוב את אינספור הפיתוחים, האלתורים והחשיבה היצירתית שאפשרה את התקדמות הצבא והתייעלותו לאורך השנים, הן בפן המקצועי בנושאי אחזקה והן בתחומי עשייה נוספים בתחומי הלוגיסטיקה.

ניצן מביא כהוכחה לכך, סיפור מעניין אשר התרחש באחד מהפורומים שבוצעו לאחר מלחמת יום כיפור. משלחות אמריקאיות הגיעו ארצה, במטרה ללמוד ולנתח את פעילות צה"ל בזמן הלחימה. בחלק מהפגישות עם האמריקאים נכח ניצן, אז כאמור שימש בתפקיד עוזר קחש"ר לארגון, ושמע את האמריקאיים מתפללים כיצד הצליח חיל חימוש להשמיש טנקים שנפגעו מספר פעמיים בשדה הקרב והוחזרו למערכה. וזאת בגלל שילוב העולם ההנדסי (החט"ל) עם העולם הטכני יחד בעבודה אינטגרטיבית. בזמן שניצן עסק בפן החימושי והלוגיסטי בבור הלוגיסטי, העוזר הטכני של קחש"ר ארגן קבוצות עבודה, אשר הגיעו לשדה הקרב, יחד עם חוליות ממשא- והפתרונות עלו במהירות. דרישת החלפים והבאתם, כלי העבודה והיכולות המקצועיות של בעלי המקצוע, כל אחד בתחומו, אפשרו קיצור זמני עבודה.

כאשר שאלתי את ניצן- מה היה רוצה לשמר להיום מהתקופה שהוא חווה? הוא ענה תשובה חד משמעית, "יש לשמור על הטיפול והטיפוח של האנשים העוסקים במלאכה, בסופו של יום זהו המשאב הגדול והחשוב ביותר שיש לנו בחיל, ואני ניסיתי לעשות זאת למיטב יכולתי לאורך כל תקופת השירות שלי".